

Arrest

nr. 251 973 van 31 maart 2021
in de zaak X / II

In zake: 1. X
 2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Indonesische nationaliteit te zijn, op 4 december 2020 hebben ingediend om nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 15 oktober 2020 en 6 november 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 december 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat J. COPPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 maart 2019 dienen de verzoekers elk een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, als bloedverwant in opgaande lijn van hun Nederlandse zoon H. S.

1.2 Op 10 september 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van elk van verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nr. 231 975 van 30 januari 2020 worden deze beslissingen vernietigd.

Op 30 april 2020 werd de aanvraag opnieuw geweigerd. Verzoekers stelden geen beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissing.

1.3. Verzoekers dienden op 4 mei 2020 een nieuwe aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in. Op 15 oktober 2020 wordt een beslissing ten aanzien van eerste verzoekster genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 04/05/2020 werd ingediend door:

[…]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene dient voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 04/05/2020 gezinshereniging aan met zijn zoon, zijnde S. H., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...), op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 10 of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Indonesië (B2614711) op naam van betrokkene, afgeleverd op 20.01.2016 met visa voor zowel China, de Verenigde Staten van Amerika als Schengen en bijbehorende uit- en inreisstempels
- 'kennisgeving van besluit van niet-effectieve belastingplichtig' n°S-316NE/WPJ.08/KP.0303/2018 dd. 29.11.2018 waarin de Indonesische belastingdienst verklaart dat betrokkene vanaf datum van het attest staat geregistreerd als niet-belastingplichtige
- 'kwitantie van jaarlijkse belastingaangifte' op naam van betrokkene dd. 18.02.2014, 23.02.2015, 16.02.2016, 22.02.2017 waaruit blijkt dat betrokkene in de jaren 2013-2014-2015-2016 was onderworpen aan de inkomstenbelasting 1770 en geen belastingen diende (bij) te betalen

- verklaring n°474.4/20-Kel.PKJ/J/2019 dd. 28.01.2019 waarin de lokale Indonesische autoriteiten verklaren dat betrokkene geen inkomsten meer heeft en tijdens de voorbije 3 à 4 jaar ten laste was van de referentiepersoon
- verklaring n°474.4/22-Kel.PKJ/J/2019 dd. 28.01.2019 waarin de lokale Indonesische autoriteiten verklaren dat de echtgenote van betrokkene geen inkomsten meer heeft en tijdens de voorbije 3 à 4 jaar ten laste was van de referentiepersoon
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: arbeidsovereenkomst B&S dd. 20.03.2012 met bijbehorende loonfiches jaaropgaaf 2018 en loonfiches voor de periode januari - maart 2018
- attest dd. 07.06.2019 waaruit blijkt dat betrokkene, zijn echtgenote en hun meerderjarige dochter op datum van het attest geen steun ontvangen vanwege het OCMW te Wuustwezel
- gezinssamenstelling dd. 19.03.2019 op naam van de referentiepersoon, afgeleverd te Wuustwezel
- rekeningafschriften van ABN Amro op naam van de referentiepersoon
- documenten garantstelling door referentiepersoon voor zowel Nederland als België

Er dient met betrekking tot de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat betrokkene onvermogen was voor haar komst naar België. De situatie kan in dit opzicht niet los gezien worden van deze van haar echtgenoot en meerderjarige dochter (zie OV 8638677).

De advocaat van betrokkene haalt aan dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de echtgenoot van betrokkene geen inkomsten had voor zijn komst naar België, doch dit is niet het geval. Uit de voorgelegde 'kwitantie van jaarlijkse belastingaangifte' dd. 18.02.2014, 23.02.2015, 16.02.2016, 22.02.2017 en de 'kennisgeving van besluit van niet effectieve belastingplichtig' n°S-316NE/WPJ.08/KP.0303/2018 dd. 29.11.2018 blijkt dat betrokkene tot november 2018 wel degelijk onderworpen was aan de inkomstenbelastingen. Deze attesten sluiten niet uit dat betrokkene wel degelijk over bepaalde inkomsten kon beschikken, zijnde als gepensioneerde, zijnde als bedrijfsdirecteur (zie verder). Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich liet registreren als niet-belastingplichtige né zijn eerdere verblijf in Schengen in de periode 12.07.2018 - 08.10.2018.

Tevens dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de echtgenoot van betrokkene Schengen inreisde op basis van visum kort verblijf, en dat hij in het kader van deze visumaanvraag dd. 13.06.2018 ten opzichte van de Nederlandse autoriteiten aanhaalde en aantoonde dat hij wel degelijk economisch actief was in Indonesië, zijnde als bedrijfsdirecteur. De Nederlandse autoriteiten oordeelden dat hij beschikte over de nodige bestaansmiddelen, en dit zowel voor zichzelf als voor zijn echtgenote (betrokkene) en hun meerderjarige dochter, die gelijktijdig op basis van een visum kort verblijf Schengen inreisden.

Uit deze gegevens blijkt niet dat betrokkene en haar gezin op de voorgelegde geldstortingen aangewezen waren om te voorzien in hun levensonderhoud, dan wel dat deze sommen verzonden en aangewend werden om overige doeleinden. De voorgelegde verklaringen dd. 28.01.2019 doen hier geen afbreuk aan.

Bovendien werden er rekeninguitreksels van ABN AMRO, Nederlandse Bank, voorgeled uit het jaar 2012. Hier kan echter geen rekening mee worden gehouden, omdat deze verwijzen naar de periode van 2012, waarbij de referentiepersoon nog in Nederland verbleef.

Bijkomend werden documenten van garantstelling voorgelegd voor zowel België als Nederland, deze documenten hebben echter geen betrekking op de toestand in het land van herkomst, en zeggen niets over het ten laste neming in het land van herkomst en de afhankelijkheid van betrokkene. Deze documenten hebben enkel betrekking op de verblijfssituatie in België en Nederland.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat zij en haar echtgenoot effectief onvermogen waren in hun land van herkomst of origine voor hun komst naar België, en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste waren van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van

in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 16.03.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr.145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)

1.4. Op 6 november 2020 wordt een beslissing ten aanzien van de tweede verzoeker genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 04/05/2020 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene dient voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 04/05/2020 gezinshereniging aan met zijn zoon, zijnde S. H., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...), op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 10 of 2°, die te hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

reispaspoort Indonesië (B2614711) op naam van betrokkene, afgeleverd op 20.01.2016 met visa voor zowel China, de Verenigde Staten van Amerika als Schengen en bijbehorende uit- en inreisstempels 'kennisgeving van besluit van niet-effectieve belastingplichtig' n°S-316NE/WPJ.08/KP.0303/2018 dd. 29.11.2018 waarin de Indonesische belastingdienst verklaart dat betrokkene vanaf datum van het attest staat geregistreerd als niet-belastingplichtige

'kwitantie van jaarlijkse belastingaangifte' op naam van betrokkene dd. 18.02.2014, 23.02.2015, 16.02.2016, 22.02.2017 waaruit blijkt dat betrokkene in de jaren 2013-2014-2015-2016 was onderworpen aan de inkomstenbelasting 1770 en geen belastingen diende (bij) te betalen

verklaring n°474.4/20-Kel.PKJ/J/2019 dd. 28.01.2019 waarin de lokale Indonesische autoriteiten verklaren dat betrokkene geen inkomsten meer heeft en tijdens de voorbije 3 à 4 jaar ten laste was van de referentiepersoon

verklaring n°474.4/22-Kel.PKJ/J/2019 dd. 28.01.2019 waarin de lokale Indonesische autoriteiten verklaren dat de echtgenote van betrokkene geen inkomsten meer heeft en tijdens de voorbije 3 à 4 jaar ten laste was van de referentiepersoon

documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: arbeidsovereenkomst B&S dd. 20.03.2012 met bijbehorende loonfiches jaaropgaaf 2018 en loonfiches voorde periode januari - maart 2018

attest dd. 07.06.2019 waaruit blijkt dat betrokkene, zijn echtgenote en hun meerderjarige dochter op datum van het attest geen steun ontvangen vanwege het OCMW te Wuustwezel
gezinssamenstelling dd. 19.03.2019 op naam van de referentiepersoon, afgeleverd te Wuustwezel
rekeningafschriften van ABN Amro op naam van de referentiepersoon
documenten garantstelling door referentiepersoon voor zowel Nederland als België
Er dient met betrekking tot de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat betrokkene onvermogen was voor haar komst naar België. De situatie kan in dit opzicht niet los gezien worden van deze van haar echtgenoot en meerderjarige dochter (zie OV 8638677).
De advocaat van betrokkene haalt aan dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de echtgenoot van betrokkene geen inkomsten had voor zijn komst naar België, doch dit is niet het geval. Uit de voorgelegde 'kwitantie van jaarlijkse belastingaangifte' dd. 18.02.2014, 23.02.2015, 16.02.2016, 22.02.2017 en de 'kennisgeving van besluit van niet effectieve belastingplichtig' n°S-316NE/WPJ.08/KP.0303/2018 dd. 29.11.2018 blijkt dat betrokkene tot november 2018 wel degelijk onderworpen was aan de inkomstenbelastingen. Deze attesten sluiten niet uit dat betrokkene wel degelijk over bepaalde inkomsten kon beschikken, zijnde als gepensioneerde, zijnde als bedrijfsdirecteur (zie verder). Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich liet registreren als niet-belastingplichtige né zijn eerdere verblijf in Schengen in de periode 12.07.2018 - 08.10.2018.
Tevens dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de echtgenoot van betrokkene Schengen inreisde op basis van visum kort verblijf, en dat hij in het kader van deze visumaanvraag dd. 13.06.2018 ten opzichte van de Nederlandse autoriteiten aanhaalde en aantoonde dat hij wel degelijk economisch actief was in Indonesië, zijnde als bedrijfsdirecteur. De Nederlandse autoriteiten oordeelden dat hij beschikte over de nodige bestaansmiddelen, en dit zowel voor zichzelf als voor zijn echtgenote (betrokkene) en hun meerderjarige dochter, die gelijktijdig op basis van een visum kort verblijf Schengen inreisden.
Uit deze gegevens blijkt niet dat betrokkene en haar gezin op de voorgelegde geldstortingen aangewezen waren om te voorzien in hun levensonderhoud, dan wel dat deze sommen verzonden en aangewend werden om overige doeleinden. De voorgelegde verklaringen dd. 28.01.2019 doen hier geen afbreuk aan.
Bovendien werden er rekeninguitreksels van ABN AMRO, Nederlandse Bank, voorgeled uit het jaar 2012. Hier kan echter geen rekening mee worden gehouden, omdat deze verwijzen naar de periode van 2012, waarbij de referentiepersoon nog in Nederland verbleef.
Bijkomend werden documenten van garantstelling voorgelegd voor zowel België als Nederland, deze documenten hebben echter geen betrekking op de toestand in het land van herkomst, en zeggen niets over het ten laste neming in het land van herkomst en de afhankelijkheid van betrokkene. Deze documenten hebben enkel betrekking op de verblijfssituatie in België en Nederland.
Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat zij en haar echtgenoot effectief onvermogen waren in hun land van herkomst of origine voor hun komst naar België, en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste waren van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.
Het gegeven dat betrokkene sedert 16.03.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr.145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.
De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een tweede middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

"Schending van art. 40bis, 42§1 en 62§2 van de Vreemdelingenwet.

Schending van art. 2 en 3 van de motiveringsplicht.

Schending van de materiële motiveringsplicht.

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Eerste onderdeel,

De Dienst Vreemdelingenzaken betwist dat verzoekers ten laste zijn van hun zoon, maar hanteren een gebrekkige motivering en laten na het volledige administratieve dossier te beoordelen.

De verwerende partij slaat de bal overigens al mis van het begin: het betreft hier de tweede aanvraag van verzoekers, niet de derde aanvraag. Verwerende partij zelf nam wel een derde beslissing, daar uw Raad een tweede weigering vernietigde.

De bestreden beslissingen worden als volgt gemotiveerd (eigen onderlijning):

"Betrokkene dient voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980. De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 04/05/2020 gezinshereniging aan met zijn zoon, zijnde S. H., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...), op basis van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)' Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine. Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Indonesië (B2614711) op naam van betrokkene, afgeleverd op 20.01.2016 met visa voor zowel China, de Verenigde Staten van Amerika als Schengen en bijbehorende uit- en inreisstempels
- 'kennisgeving van besluit van niet-effectieve belastingplichtig' n°S- 316NE/WPJ.08/KP.0303/2018 dd. 29.11.2018 waarin de Indonesische belastingdienst verklaart dat betrokkene vanaf datum van het attest staat geregistreerd als niet- belastingplichtige
- 'kwitantie van jaarlijkse belastingaangifte' op naam van betrokkene dd. 18.02.2014, 23.02.2015, 16.02.2016, 22.02.2017 waaruit blijkt dat betrokkene in de jaren 2013 - 2014 - 2015 - 2016 was onderworpen aan de inkomstenbelasting 1770 en geen belastingen diende (bij) te betalen
- verklaring n°474.4/20-Kel.PKJ/J/2019 dd. 28.01.2019 waarin de lokale Indonesische autoriteiten verklaren dat betrokkene geen inkomsten meer heeft en tijdens de voorbije 3 à 4 jaar ten laste was van de referentiepersoon
- verklaring n°474.4/22-Kel.PKJ/J/2019 dd. 28.01.2019 waarin de lokale Indonesische autoriteiten verklaren dat de echtgenote van betrokkene geen inkomsten meer heeft en tijdens de voorbije 3 à 4 jaar ten laste was van de referentiepersoon
- documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: arbeidsovereenkomst B8iS dd. 20.03.2012 met bijbehorende loonfiches jaaropgaaf 2018 en loonfiches voor de periode januari - maart 2018
- attest dd. 07.06.2019 waaruit blijkt dat betrokkene, zijn echtgenote en hun meerderjarige dochter op datum van het attest geen steun ontvangen vanwege het OCMW te Wuustwezel - gezinssamenstelling dd. 19.03.2019 op naam van de referentiepersoon, afgeleverd te Wuustwezel
- rekeningafschriften van ABN Amro op naam van de referentiepersoon - documenten garantstelling door referentiepersoon voor zowel Nederland als België

Er dient met betrekking tot de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon ongemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat betrokkene onvermogen was voor haar komst naar België. De situatie kan in dit opzicht niet

los gezien worden van deze van haar echtgenoot en meerderjarige dochter (zie OV 8638677). De advocaat van betrokkene haalt aan dat uit de vooraalede documenten blijkt dat de echtgenoot van betrokkene geen inkomsten had voor zijn komst naar België, doch dit is niet het geval. Uit de vooraalede 'kwitantie van jaarlijkse belastingaangifte' dd. 18.02.2014, 23.02.2015, 16.02.2016, 22.02.2017 en de 'kennisgeving van besluit van nieteffectieve belastingplichtig' n°S-316NE/WPJ.08/KP.0303/2018 dd. 29.11.2018 blijkt dat betrokkene tot november 2018 wel degelijk onderworpen was aan de inkomstenbelastingen. Deze attesten sluiten niet uit dat betrokkene wel degelijk over bepaalde inkomsten kon beschikken, zijnde als gepensioneerde, zijnde als bedrijfsdirecteur (zie verder). Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich liet registreren als niet-belastingplichtige n° zijn eerdere verblijf in Schengen in de periode 12.07.2018 - 08.10.2018. Tevens dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de echtgenoot van betrokkene Schengen inreisde op basis van visum kort verblijf en dat hij in het kader van deze visumaanvraag dd. 13.06.2018 ten opzichte van de Nederlandse autoriteiten aanhaalde en aantoonde dat hij wel degelijk economisch actief was in Indonesië, zijnde als bedrijfsdirecteur. De Nederlandse autoriteiten oordeelden dat hij beschikte over de nodige bestaansmiddelen, en dit zowel voor zichzelf als voor zijn echtgenote (betrokkene) en hun meerderjarige dochter, die gelijktijdig op basis van een visum kort verblijf Schengen in reisden. Uit deze gegevens blijkt niet dat betrokkene en haar gezin op de vooraalede geldstortingen aangewezen waren om te voorzien in hun levensonderhoud, dan wel dat deze sommen verzonden en aangewend werden om overige doeleinden. De vooraalede verklaringen dd. 28.01.2019 doen hier geen afbreuk aan. Bovendien werden er rekeninguitreksels van ABN AMRO, Nederlandse Bank, voorgeled uit het jaar 2012. Hier kan echter geen rekening mee worden gehouden, omdat deze verwijzen naar de periode van 2012, waarbij de referentiepersoon nog in Nederland verbleef. Bijkomend werden documenten van garantstelling voorgelegd voor zowel België als Nederland, deze documenten hebben echter geen betrekking op de toestand in het land van herkomst, en zeggen niets over het ten laste neming in het land van herkomst en de afhankelijkheid van betrokkene. Deze documenten hebben enkel betrekking op de verblijfssituatie in België en Nederland. Gezien betrokkene niet afdoende heeft aanaetoond dat zij en haar echtgenoot effectief onvermogen waren in hun land van herkomst of origine voor hun komst naar België, en er niet werd aanaetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste waren van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon. Het gegeven dat betrokkene sedert 16.03.2019 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr.145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. "

Verzoekers menen dat verwerende partij door middel van een weigering van dergelijke motivering artikelen 40bis en 62§2 van de Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur omzeilt en daarmee geen respect toont voor de Gezinsherenigingsrichtlijn en de doelstellingen van het Unierecht. In de volgende onderdelen van het middel wordt dit verder uiteengezet.

Tweede onderdeel,

Artikel 40bis en 42 van de Vreemdelingenwet:

"§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

(...)"

"Art. 42. § 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

De bestreden beslissingen schenden de bepalingen van de Vreemdelingenwet: verzoekers legden cfr. de bepaling in het Vreemdelingenbesluit de gevraagde bewijzen neer dat ze ten laste waren en zijn van hun zoon, alsook verschillende andere elementen waarmee verwerende partij rekening diende te houden.

De gemachtigde van de staatssecretaris liet na het dossier zorgvuldig te behandelen, door de voorgelegde stukken slechts ten dele te bespreken, een groot en belangrijk deel onbesproken te laten en dus niet alle elementen in het dossier in de beslissing te betrekken. Verwerende partij heeft de beslissingen niet afdoende gemotiveerd en schendt ook de formele motiveringsplicht door radicaal een deel van de voorgelegde stukken niet te willen bespreken.

Uit naast elkaar legging van de weigeringsbeslissing dd. 10.04.2020 jegens verzoekers en de nieuwe weigeringsbeslissing, die bij huidig verzoekschrift wordt bestreden, blijkt dat er een exacte kopie is gefabriceerd door de gemachtigde van de Staatssecretaris, terwijl er een uitgebreide nieuwe stukkenbundel werd neergelegd, met een uitdrukkelijk gemotiveerd schrijven (zie administratief dossier en stuk 5).

Volgende stukken werden genegeerd, terwijl die nochtans tot een andere beslissing hadden kunnen leiden:

1. Bewijzen onvermogensdomein verzoekers

- a. Officiële verklaring van hoofd van Subdistrict Pakujaya inzake onvermogensdomein verzoeker en feit dat hij ten laste van referentiepersoon is (dd. 15.06.2020), met legalisatie en vertaling.
- b. Bewijs betalingen inkomstenbelastingen voor juni 2018 en mei 2018 met vertaling
- c. Betalingsgegevens cfr. verordening PP 23/2018 m.b.t. definitieve inkomstenbelasting verzoeker tussen 2012 en 2019.
- d. Verklaring niet-effectieve belastingplichtige Directoraat-Generaal Belasting dd. 26.11.2018 met legalisatie en vertaling
- e. Relevante bepalingen uit de inkomstenbelastingenregelgeving uit Indonesië met vertaling
- f. Medisch dossier van verzoekers (2015-2019) : facturen en rapporten inzake medische onderzoeken in Indonesië

2. Bewijzen ten laste van referentiepersoon

- a. Bewijzen maandelijkse geldstortingen (tussen 300 en 900 dollar) vanwege referentiepersoon aan verzoekers tussen 02.05.2017 en 01.03.2019 en dure vliegtuigtickets uit Indonesië (2000 USD op 04.07.2018 en 2950 USD op 01.03.2019) door de referentiepersoon (rekening ABN AMRO referentiepersoon)
 - b. Bewijzen Citibank-rekening verzoeker met geldstortingen door referentiepersoon (adres Asterstraat 3 - oud adres van referentiepersoon in 3261 AB OUD-BEIJERLAND, Nederland) tussen 03.05. 2017-juni 2018
 - c. Kopie reispaspoort referentiepersoon: tijdens die reizen liet hij contant geld achter voor zijn ouders
3. Bewijzen uit België
- a. Bewijzen aansluiting ziekteverzekering verzoekers
 - b. Facturen i.v.m. aansluiting CM hospitaalplan verzoekers en CAK
 - c. Medische facturen verzoekers vanaf december 2019
 - d. Bewijs overschrijvingen van ING-rekening111111111g van referentiepersoon voor zijn ouders & zus voor maandelijks financiële support, betaling medische facturen en ziekteverzekeringen
 - e. Bankafschriften Fortis- rekening verzoeker (tussen 24.01.2020 en 25.07.2020) waaruit blijkt dat hij enkel inkomsten heeft via referentiepersoon en die besteedt aan dagelijkse en medische kosten
 - f. Het bewijs van niveau Nederlands en inschrijving in NT2-lessen voor verzoekers
 - g. Bewijs van inkomsten van referentiepersoon en echtgenote tussen 2016 en heden
 - h. Volmacht verkoop huis referentiepersoon in Nederland

Het begeleidend schrijven van de advocaat wordt eveneens feestelijk doodgezwegen, terwijl daarin een verweer ontwikkeld werd, gesteund op de nieuwe bewijsstukken, waarin de redenering van verwerende partij bij de tweede weigering met bewijsstukken wordt weerlegd.

De zorgvuldigheidsplicht werd geschonden. De bestreden beslissing moeten nietigverklaard worden.

Derde onderdeel,

In de tweede weigering van verblijf dd. 10.04.2020 wordt gemotiveerd dat uit het besluit van niet-effectieve belastingplichtige dd. 29.11.2018 blijkt dat verzoeker tot november 2018 wel onderworpen was aan de inkomensbelastingen en dat de attesten niet uitsluiten dat verzoeker wel degelijk bepaalde inkomsten zou hebben. Ook werd er geopperd dat verzoeker bij zijn visumaanvraag als beroep 'bedrijfsdirecteur' zou hebben opgegeven.

Verzoekers hebben evenwel nooit beweerd dat ze alleen overleven van de financiële steun van referentiepersoon. Wel hadden ze onvoldoende eigen inkomsten voor de dagelijkse behoeften en medische kosten, zodat ze de facto ten laste waren van de referentiepersoon.

Verzoeker werkte tot de financiële crisis van 1998 als werknemer bij verschillende bedrijven, maar bouwde geen pensioenrechten op. In 2000 opende verzoeker een piepklein winkeltje voor de deur van hun woning, waar snaren, gitaren en onderdelen van snaarinstrumenten werden verkocht. Dergelijke kleine zaken dienen in Indonesië niet te worden geregistreerd. Verzoeker begon ook pas in 2015 met de betaling van een belasting op de omzet (ten bedrage van 1% / 0,5% van de bruto inkomsten) omdat hij daarvoor simpelweg niet op de hoogte was of werd gebracht. Dit toont de schaal waarop deze activiteit dient beoordeeld te worden.

Het gezin (bestaande uit verzoekers en hun dochter, die hun medische zorgen op zich nam) kon maar minimale en onregelmatige inkomsten putten uit de zogenaamde 'microbusiness'. In het winkeltje zelf werkte vooral de zus van referentiepersoon, daar verzoekers op leeftijd waren en bovendien medische klachten hadden. Ze konden met drie personen niet overleven van de inkomsten uit deze zeer kleine business en waren de facto financieel afhankelijk van referentiepersoon, die ofwel contant dollars gaf wanneer zijn ouders op bezoek kwamen, zoals in 2015, na geboorte van zijn zoon of bij zijn bezoeken aan hen. De contante gift spaarde zo kosten van transacties uit. Om die reden kunnen behalve enkele betalingen uit 2012 en 2013 geen vroegere bewijzen dan 2017 worden voorgelegd.

Vanaf 2017 stuurde referentiepersoon maandelijks per bankoverschrijving een bedrag tussen 300 en 900 dollar naar de rekening van zijn vader, voor dagelijkse kosten van het hele gezin.

Van al die feiten, worden bewijzen voorgelegd (cfr. supra). Verwerende partij heeft die echter genegeerd.

Verzoekers waren wel degelijk afhankelijk van de financiële steun van hun zoon. Dit werd des te prangend naarmate de medische zorgen van verzoekers ernstiger werden: de kost werd groter en de inspanningen van P. D. S., dochter van verzoekers, om hen te verzorgen werd groter, waardoor niemand in het zaakje kon werken, en de eigen inkomsten nog kelderden. Bovendien kwamen er steeds minder klanten.

Op 26 november 2018 deed verzoeker bij het Directoraat-Generaal van de Belastingen daarom een verklaring van niet-effectieve belastingplichtige die werd gehonoreerd op 29 november 2018. Hij zet daarin de redenen uiteen waarom hij aan de voorwaarden van het statuut van niet-effectieve belastingplichtige voldoet:

- *Hij is een individuele belastingplichtige die zaken doet of freelance werk verricht, maar in werkelijkheid geen zakelijke activiteiten meer doet of niet langer freelance werk verricht*
- *Hij is vaak ziek, heeft last van vertigo, geen klanten, resterende goederen die niet verkocht zijn, ooit flauw gevallen en last van hartklachten.*
-

Omwille van die medische problemen ging verzoeker in 2018 reeds op bezoek bij referentiepersoon: zijn zoon kon in Nederland de kosten dragen van de gezondheidszorg. De bewijzen van medische conditie in de jaren voor komst naar België worden voorgelegd. Het leidde er ten slotte toe dat verzoekers

genoodzaakt waren zich gezamenlijk bij referentiepersoon in België te vestigen, daar zij reeds ten laste van hem waren. Een gezinshereniging was werkelijk de enige oplossing.

Nieuwe officiële verklaringen en attesten dat verzoekers ten laste waren van hun zoon wegens onvermogenheid werden voorgelegd en genegeerd.

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwesitie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-I/05).

De uiteenzetting en bewijslast over onvermogenheid van verzoekers diende te worden beschouwd als een onderdeel van de bewijzen dat ze 'ten laste' van referentiepersoon waren en zijn.

Er werd bewezen dat referentiepersoon al in 2012 hoge kosten voor verzoekers betaalde, nl. 4.411,76 EUR (19.12.2013) en 2.331,91 EUR (30.10.2012) voor de vluchten van verzoekers naar Jakarta vanuit Nederland. Dat zijn de oudste bewijzen van hun financiële afhankelijkheid.

Referentiepersoon steunde echter al die tijd en tot 2017 contant zijn ouders en zus. De bewijzen werden reeds voorgelegd dat referentiepersoon verzoekers ten laste nam in het kader van de visumaanvraag.

Er werden verschillende bewijzen voorgelegd dat verzoekers in 2017, 2018 en 2019 maandelijkse financiële steun ontvingen van referentiepersoon, voor bedragen die een aanzienlijk aandeel van hun inkomsten vertegenwoordigen en die in Indonesië volstaan om in de levenskosten te voorzien.

Ten overvloede legden verzoekers bewijzen voor dat ze ook in België medische kosten hebben (facturen) en ook voor andere aspecten van het dagelijks leven ten laste worden genomen door de referentiepersoon (bewijzen overschrijvingen en betalingen door referentiepersoon). De financiële mogelijkheden van referentiepersoon en zijn echtgenote worden toegevoegd om aan te tonen dat zij de drie extra personen ten laste konden en kunnen nemen (wat ze sinds 2016 al deden).

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt onomstotelijk dat verzoekers in de jaren vóór hun eerste aanvraag gezinshereniging, afhankelijk waren van de materiële bijstand van de referentiepersoon, nl. dat ze zijn bijdragen nodig hadden om minimaal te kunnen overleven in hun herkomstland, Indonesië. Dit is met alle mogelijke middelen bewezen.

Verzoekers vroegen in de begeleidende brief aan Dienst Vreemdelingenzaken ook met aandrang dat rekening wordt gehouden met de organisatie van sociale zekerheid in Indonesië, die erg verschilt van het Belgische (of een ander Europees stelsel) en met het feit dat het onmogelijk is een exact bewijs van onvermogen voor te leggen. Verzoekers spanden zich maximaal in om hun onvermogen te bewijzen alsook het feit dat ze van hun zoon ten laste waren en zijn.

De voorwaarde van het ten laste zijn werd op actieve wijze aangetoond (zie onder meer arrest RvV nr. 145 912 dd. 21.05.2015). Het begrip 'ten laste' eist hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentiepersoon. Het bewijs van onvermogen is slechts bijzaak, zoals de RvV stelde in arrest nr. 211 725 dd. 26 oktober 2018. In casu is er ontegensprekelijk sprake van actieve ondersteuning van verzoekers door referentiepersoon, wat blijkt uit de feitelijke situatie. Ook het onvermogen is aangetoond.

Dienst Vreemdelingenzaken diende bij de beoordeling rekening te houden met de financiële en sociale omstandigheden: de leeftijd van verzoekers, hun medische problemen (en hoge kosten) en de bewijzen van extreem lage inkomsten (en omzet) uit een microbusiness.

Verzoekers voldoen derhalve aan de wettelijke voorwaarden van art. 40bis Vreemdelingenwet en waren zonder twijfel ten laste van de referentiepersoon voor hun basisbehoeften voor zij zich bij hem voegden in België in maart 2019.

Omdat met geen van de voorgelegde bewijzen en elementen werkelijk rekening gehouden is bij de beoordeling, dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd."

2.1.2. Na in het tweede onderdeel een oplistijng te geven van de stukken die volgens hen niet werden beantwoord, zetten verzoekers in het derde onderdeel uiteen dat het feit dat verzoeker tot november 2018 onderworpen was aan de personenbelasting niet uitsluit dat zij afhankelijk waren van de inkomsten

van de referentiepersoon. Verzoekers geven een schets van de loopbaan van verzoeker en voeren aan dat de winkel in muziekinstrumenten die hij sedert 2000 openhield zeer kleinschalig was en niet geregistreerd was. Deze micro-business leverde slechts weinig en zeer onregelmatige inkomsten, zodat verzoekers wel degelijk aangewezen waren op ondersteuning door de referentiepersoon. Verzoekers wijzen ook op hun medische toestand en leeftijd, waardoor het hoofdzakelijk hun dochter was die de winkel waarnam. Zij wijzen erop dat de ondersteuning vóór 2017 vooral met cash geld plaatsvond, zodat het moeilijk is om voor die periode bewijzen neer te leggen. Door hun leeftijd werden de medische zorgen ernstiger en moest ook hun dochter P.S.D. steeds meer tijd aan hun verzorging besteden, zodat nog minder inkomsten uit de winkel werden gehaald. Verzoeker deed daarom op 26 november 2018 een verklaring van niet-effectieve belastingplichtige waaruit zijn gebrek aan inkomsten blijkt. Er werden reeds bewijzen van steun in de periode 2012-2013 voorgelegd, vervolgens gebeurde de steun meestal cash en in 2017, 2018 en 2019 gebeurden de maandelijkse financiële steun per overschrijving. Verzoekers voeren aan dat hun medische toestand en het feit dat zij niet meer in staat zijn voor hun inkomsten in te staan, de reden vormt waarom een gezinshereniging de enige oplossing was. Verzoekers hebben dit ook aan de verwerende partij uitgelegd in hun begeleidend schrijven.

2.1.3. Zonder daarom te onderzoeken of over elk door de verzoekers voorgelegd document door de verwerende partij op afdoende wijze werd gemotiveerd, stelt de Raad vast dat het determinerende motief van de bestreden beslissingen gelegen is in de vaststelling dat verzoekers niet hebben aangetoond dat zij aangewezen waren op de voorgelegde geldstortingen om te voorzien in hun levensonderhoud.

Om tot dat besluit te komen, stellen de bestreden beslissingen op determinerende wijze vast dat (i) verzoeker tot november 2018 wel degelijk onderworpen was aan de inkomstenbelastingen en dat deze (belastings)attesten niet uitsluiten dat verzoekers wel degelijk over bepaalde inkomsten konden beschikken, zijnde als gepensioneerde, zijnde als bedrijfsdirecteur. Daarnaast (ii) wordt verwezen naar een visumaanvraag van 13 juni 2018 waarin verzoekers ten aanzien van de Nederlandse autoriteiten aanvoerden dat zij wel degelijk economisch actief waren in Indonesië.

Uit verzoekers' betoog blijkt dat zij op actieve wijze hebben gepoogd hun financiële afhankelijkheid van hun Nederlandse zoon aan te tonen. Niet alleen legden zij nieuwe stukken neer ten opzichte van hun vorige aanvragen, maar zij voegden tevens een begeleidend schrijven van hun advocaat toe waarin omstandig werd uiteengezet dat de inkomsten van verzoeker als bedrijfsleider slechts extreem lage inkomsten uit een micro-business genereerden en niet voldoende waren om in hun levensonderhoud te voorzien. Verzoekers wezen daarbij onder meer op de maandelijkse stortingen van de referentiepersoon aan verzoekers in de periode 2017-2019 toen zij nog in Indonesië verbleven. Wat betreft (i) het motief met betrekking tot de eigen inkomsten in Indonesië, hebben de verzoekers aldus uitgebreid uiteenzet dat de inkomsten in Indonesië dermate laag waren dat zij reeds jaren niet in hun levensonderhoud konden voorzien. Dit wordt bijkomend gecompliceerd door hun leeftijd en gezondheidsproblemen.

De Raad dient vast te stellen dat deze elementen in de bestreden beslissingen niet worden vermeld en dat de bestreden beslissingen zich ertoe beperkt te stellen dat verzoeker als bedrijfsleider wellicht een pensioen heeft of andere inkomsten. Dit betreft echter slechts een veronderstelling, waarbij geen rekening wordt gehouden met de uitleg die de verzoekers bij hun aanvraag hebben verschaft met betrekking tot hun precieze levensomstandigheden in het land van herkomst. Hoewel het de Raad niet toekomt deze omstandigheden zelf te beoordelen, blijkt deze uitleg geenszins onverenigbaar met de bewijsstukken die de verzoekers in het kader van hun aanvraag hebben voorgelegd. Zo legden verzoekers bewijzen neer van maandelijkse financiële steun in 2017, 2018 en 2019, bewijzen van hun medische kosten en gezondheidsproblemen, stukken van de Indonesische overheid waaruit blijkt dat hun zaak slechts onderworpen was aan een zeer beperkt tarief van 0,5% van de omzet en een Indonesisch belastingsattest waaruit blijkt dat er thans geen zakelijke activiteiten meer zijn.

Met betrekking tot het motief dat verzoekers in hun (ii) de visumaanvraag van 13 juni 2018 hebben aangetoond over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, acht de Raad dit motief *in casu* niet pertinent. Het aantonen van voldoende bestaansmiddelen voor de duur van het verblijf en de terugreis staat los van de vraag of verzoekers in het land van herkomst onafhankelijk van de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen zouden beschikken. Deze bestaansmiddelen kunnen bovendien van hun zoon in Nederland afkomstig zijn.

2.1.4. In de nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij dat zij bij het beoordelen van het ten laste zijn over een grote appreciatiebevoegdheid beschikt. Rechtstreekse bloedverwanten kunnen

slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door een familielid dat in België verblijft, ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en in die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst. De verwerende partij citeert uit het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie en de motieven van de bestreden beslissingen.

2.1.5. De vraag of de verzoekers ten laste zijn van de burger van de Unie is een feitenkwestie. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (HvJ, 9 januari 2007, *Jia*, C-1/05, 43). Het is daarbij niet relevant waarom er sprake is van afhankelijkheid en waarom een beroep wordt gedaan op die ondersteuning (HvJ, 16 januari 2014, *Reyes*, C-423/12, nr. 23).

Door geen rekening te houden met het geheel aan stukken die werden voorgelegd, noch acht te slaan op het begeleidend schrijven van verzoekers' advocaat waarin omstandig werd toegelicht wat die stukken dienen aan te tonen, heeft de verwerende partij zich niet gesteund op een zorgvuldig onderzoek van alle relevante elementen van de zaak. Zij heeft haar beslissingen gesteund op een loutere veronderstelling, die niet draagkrachtig is. In de mate de verwerende partij in de nota met opmerkingen opwerpt dat niet alle stukken door verzoekers werden voorgelegd, merkt de Raad op dat alle hoger besproken relevante stukken zich in het administratief dossier bevinden, zodat de verwerende partij er kennis van had.

Het middel is gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van 15 oktober 2020 en 6 november 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (twee bijlagen 20) worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT